

ת"פ 36242/01/18 - מדינת ישראל נגד דוד סמואל המלבורגר

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

ת"פ 36242-01-18 מדינת ישראל נ' המלבורגר ואח' 16 אוקטובר 2018

בפני
בעניין: כב' השופט אייל אברהמי, נשיא
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד דן טוניק

המאשימה

נגד

דוד סמואל המלבורגר

הנאשם

ע"י ב"כ עוה"ד רועי בראונר

גזר דין (בעניינו של דוד סמואל המלבורגר)

1. נגד הנאשמים, בני זוג, הוגש כתב אישום בגין העסקה שלא כדין וללא ביטוח רפואי, עבירות לפי סעיף 2(א)(1) ו-2(ב) (3) לחוק עובדים זרים התשנ"א-1991 (להלן: החוק). הנאשם, דוד סמואל המלבורגר הורשע על פי הודאתו בכך שבמשך תקופה של כשלוש שנים העסיק בביתו עובדת זרה מהפיליפינים TAMESIS ANGELUTA (להלן: העובדת). העובדת נכנסה לישראל כדי לעבוד בתחום הסיעוד ואילו הנאשם העסיקה בעבודות משק ביתם ובשמירה על ילדיהם, שלא על פי היתר כדין ובעת שהעובדת שהתה בישראל שלא כדין. לעובדת היה חדר שבו לנה בביתו מעת לעת. הנאשם הורשע אף בכך שהעסיק את העובדת ללא ביטוח רפואי כדין. העבירות בהם הורשע הנאשם הינם כאמור בכתב האישום - סעיף 2(א)(1), 2(א)(2) ו-2(ב)(3) לחוק עובדים זרים.

2. ב"כ המאשימה בטיעוניה הפנה לפסיקת בית הדין הארצי לעבודה שבה נאמר כי העובדה שהעסקה במשק בית שלא כדין, נעשית על ידי אנשים נורמטיבים לחלוטין ונעדרי עבר פלילי, לא די בה כדי להפחית את הקנס, דווקא בשל הצורך בהרתעת אנשים נורמטיבים. עוד ציין כי יש לראות את **שני בני הזוג** כאחראים במידה שווה לעבירות בהן הודו.

ב"כ המאשימה טען כי מתחם הענישה אותו יש לקבוע בתחילה צריך להיות-ביחס לעבירת העסקה שלא כדין- בין 30 ל 80 אחוז משיעור הקנס המירבי שעומד על סך של 58,400 ₪ דהיינו בין 17,520 ₪ ל 46,720 ₪. ואילו ביחס לעבירה של העסקה ללא ביטוח בין 12,000 ש"ח ל 17,000 ₪. סכומים אלה הינם ביחס לכל אחד מהנאשמים. כמו כן, על הנאשמים לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירות במשך שלוש שנים, שאם לא כן יושט עליהם קנס של 50,000 ₪.

3. ב"כ הנאשמים ציין כי הנאשם הינו עולה חדש, שלו ארבעה ילדים. הוא ואשתו עובדים קשה לפרנסתם כאשר אשת התובע הינה רופאה. בני הזוג עלו ארצה מטעמים ציונים כאשר גם בחו"ל, באנגליה, העסיקו עובדת שטיפלה במשק הבית, כדי שיוכלו להתפנות למלאכתם החשובה. הם לא תארו לעצמם שהעובדת שהעסיקו הינה עובדת זרה, שאינה מורשית לעבוד בישראל. גם כיום הם מעסיקים עובדת שבאה מהפיליפינים אך לזו יש תעודת זהות ישראלית. הם טעו אפוא לחשוב, בשל פערי תרבות ומנטליות, כי אין מניעה להעסיק את העובדת כפי שהעסיקו. לנוכח זאת יש להתחשב בנאשם ולהסתפק בקנס שנקבע בתיק בעניינם של בני הזוג יוסף ודניאלה לוי, שם נגזר על כל אחד מהנאשמים בגין העסקה שלא כדין סכום של 6,000 ₪ ובגין העסקה ללא ביטוח סכום של 3,000 ₪. אילו ידעו כי הדבר אינו כדין היו נמנעים מכך. אי התמצאותם בדין והצורך המשפחתי היו הגורמים שהובילו אותם להתקשר עם העובדת. הנאשמים דאגו לעובדת ונתנו לה תנאים טובים מאוד, מעל המקובל. לנאשמים אין עבר פלילי.

נציין כי הדיון בין עניינו של הנאשם לבין נאשמת מס' 2, זוגתו - מרטינה המלבורגר, מופרד בזה הואיל והנאשם הודה ושמענו טיעונים לעונש ואילו ביחס לנאשמת מס' 2 הרי שזו הודתה אך ביקשה להטיל עליה עבודות לתועלת הציבור ללא הרשעה וביקשה לאפשר לה להביא ראיות בשלב גזר הדין. לנוכח זאת הופרד עניינה מעניינו של הנאשם שבפנינו, שכאמור, הודה, הורשע והצדדים טענו לעונש כאמור.

החלטה

4. בתיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) הוסף סעיף 40ב לחוק, שבו נקבע מנגנון רב שלבי: תחילה יש לקבוע את מתחם העונש ההולם ורק בשלב הבא, יש לקבוע את העונש המתאים לנאשם הספציפי שבפנינו. העונש יקבע מתוך מתחם הענישה שהוגדר וניתן לחרוג ממנו בנסיבות המתאימות (סעיף 40 ג' לחוק העונשין).

5. בבואנו לקבוע את מתחם העונש ההולם, עלינו לפרט את אמת מידה המשכללת את הערך החברתי שנפגע ומדיניות הענישה הנהוגה, כולל נסיבות ביצוע העבירה, לרבות מידת אשמתו של הנאשם (סעיף 40 יא).

בית הדין הארצי בפסק הדין בענין **מדינת ישראל נגד אלי מן וערגה מן ע"פ 33166/09/15** פירט את הדרך והשלבים של גזירת העונש .

בשלב השני יש מקום לשקול את נסיבותיו האישיות של הנאשם כולל נסיבות ביצוע העבירה הספציפית והתאמת העונש בהתאם לעקרון ההלימות.

לאור דברים אלה ובשים לב למדיניות הענישה ולכך ששני הנאשמים נהנו מעבודתה של העובדת, יש לקבוע לשניהם מתחם ענישה אחד לכל אחת מהעבירות.

6. לצורך קביעת מתחם הענישה נביא בחשבון את הערכים המוגנים כפי שפורטו בפסק הדין של בית הדין הארצי ע"פ (ארצי) 57160/01/14 מדינת ישראל נ' חדוות הורים בע"מ (פורסם בנבו, 08.02.2014):

"הערכים החברתיים המוגנים במסגרת עבירה זו הינם ערכים ממספר סוגים. ראשית - העסקת עובדים זרים, כקבוצה מוחלשת, ללא פיקוח המבטיח להם תנאי עבודה הוגנים, ותוך העסקתם מחוץ לחוק על כל המשתמע מכך, עלולה לפגוע בעקרונות יסוד לרבות בכבוד האדם של אותם עובדים (עפ"א 47/08 יאיר שערים 2000 בע"מ - מדינת ישראל, מיום 26.10.09). שנית - העסקת עובדים זרים ללא היתר פוגעת במדיניות הכלכלית של הממשלה ו"פוגעת גם בתנאי עבודתם של עובדים מקומיים רבים הצריכים להתחרות בשוק העבודה עם 'עבודה זולה'", היינו משליכה באופן עקיף על היקף האבטלה ועל תנאי העסקתם של העובדים הישראלים (ע"פ 1001/01 מדינת ישראל - נפתלי ניסים, פד"ע לח 145 (2002); כן ראו את דברי ההסבר לתיקון מס' 7 לחוק עובדים זרים - ה"ח 143 התשס"ה 354 ואת דברי ההסבר לתיקון מס' 15 לחוק עובדים זרים - ה"ח 481 התש"ע 236). כחלק מכך יש לקחת בחשבון כי המניע לביצוע העבירה הינו במקרים רבים כלכלי, לצורך השגת תועלת כלכלית, ויש לפיכך הצדקה לעונש כלכלי אפקטיבי."

כן יש להביא בחשבון את תקופת העסקה שהיתה ארוכה, מעל שנתיים ימים. אין חולק כי חל תיקון 15 לחוק עובדים זרים במקרה זה שקובע כי מנימום הקנס צריך להיות כפל קנס מנהלי.

7. לנוכח כל האמור אני קובע את מתחמי הענישה כדלקמן:

בגין העבירה של העסקת עובד זר שלא כדין בין 10,000 ₪ ל- 20,000 ₪ כפי שטען ב"כ המאשימה. בגין העבירה של העסקה ללא ביטוח רפואי כדין בין 5,000 ₪ ל 10,000 ₪.

8. בבואי ליישם את השלב הבא - של בחירת העונש הראוי בתוך מתחם הענישה - יש להביא בחשבון את הנסיבות האישיות של הנאשם, לרבות מצבו. אכן שני בני הזוג נהנו מעבודתה של העובדת הזרה, כאשר זו באה להחליף את העבודה שביצעה קודם לכן על ידי בני הזוג במשק ביתם. אכן התרשמתי כי הנאשם אדם נורמטיבי שעלה לישראל מתוך ציונות. אכן יש שוני תרבותי אך לא די בכך כאמור כדי לבטל את האישום, אך ענין זה צריך לבוא לידי ביטוי בענישה. הנאשם הודה כאמור וענין זה צריך להזקף לזכותו.

9. לנוכח כל האמור אני גוזר על הנאשם בגין העסקת עובדת זרה שלא כדין קנס בסך 13,000 ₪ וקנס נוסף בסך 6,000 ₪ בגין העסקת העובדת ללא ביטוח רפואי כדין. נציין כי המקרה דנן שונה מהענין של הנאשמים יוסף ודניאלה לוי שם היה מדובר בהעסקה לתקופה קצרה ביותר של 3 שבועות בסה"כ שנעשתה כדי שהנאשמת תוכל לטפל באימה שהיתה במצב רפואי קשה. המקרה דנן דומה דווקא לגזר הדין שניתן בתיק ת"פ 40447/06/17 מדינת ישראל נגד איזקסון.

הקנס ישולם תוך 30 יום מיום שיומצא גזר הדין.

עמוד 3

10. בהתאם לסעיף 72 לחוק העונשין, אני מחייב את הנאשם לחתום על התחייבות עצמית שלא לעבור עבירה מסוג העבירות נשוא כתב האישום למשך 3 שנים מיום החתימה, שאם לא כן יחוייב בקנס בסך 30,000 ₪. הנאשם יפנה למזכירות בית הדין לא יאוחר 15.11.18 כדי לחתום על התחייבות כאמור ועל מנת לקבל שוברים לתשלום.

בהתאם לבקשת הצדדים ישלח אליהם גזר הדין בדואר חלף הקראת גזר הדין באולם.

11. זכות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה בתוך 45 יום.

ניתן היום, ז' חשוון תשע"ט, 16 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.